

De zalige geloofsbelijdenis van de bruid

Psalm 27: 3

Psalm 119: 47

Psalm 42: 1, 3, 5

Psalm 73: 12

Psalm 69: 14

Lezen: Jesaja 40: 1-11

Tekst: Hooglied 2: 16-17

Geliefde gemeente, wat hebben we een rijke belofte gelezen in Jezaja 40, vers 11, waar de Heere spreekt over Zijn gemeenschap met Zijn kerk. Jesaja mag daarbij het overbekende beeld gebruiken van de Herder met Zijn kudde. En wat belooft Hij dan? *Hij zal Zijn kudde weiden, gelijk een herder; Hij zal de lammekens in Zijn armen vergaderen, en in Zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtken leiden.* Hebt u ook dat kleine detail gehoord? *Zijn kudde.* Daarmee laat de Goede Herder weten: dat is Mijn bezit, dat hoort bij Mij. Ja, en wie horen dan bij die kudde? Niet alleen de volwassen schapen, die de zogenden worden genoemd in vers 11, maar ook de lammetjes. Die horen eveneens bij die kudde.

Als de kudde, gemeente, het bezit van de Herder is, dan is de Herder van de kudde. Daarom horen wij David ook zingen in die overbekende herderspsalm: *De HEERE is mijn Herder.* Maar ach, dat is nu zo groot voor die lammetjes in die kudde. En zij kunnen juist zo hoog opzien tegen de woorden van onze tekst: *Mijn Liefste is mijne, en ik ben Zijne.* Ja, ze geloven wel dat Gods kinderen dat kunnen zeggen en met jaloersheid horen ze hen daarvan getuigen. Maar ze voelen zelf zo goed dat ze dat missen. Juist dat gemis zal een hartelijk verlangen geven om ook tot deze belijdenissen te mogen komen, op goede gronden.

Als je nu zo ver niet kunt komen, maak dan van de tekst van vanmorgen je smeekgebed. Ga dan toch maar, op hoop tegen hoop, vluchten tot die Goede Herder en zeg het: O Heere Jezus, daar strekt zich al mijn lust en liefde heen. Zou U het waar willen maken in mijn hart, dat ook ik zou mogen zeggen: *Mijn Liefste is mijne, en ik ben Zijne?* En als Gods kinderen tot die zekerheid gekomen zijn, dan is het nodig om steeds weer bij die zalige wetenschap gebracht te mogen worden, om die troost steeds dieper en steeds opnieuw te mogen ervaren. En zo zal het gaan, ja, totdat *de dag aankomt en de schaduwen zullen vlieden.*

Nu, gemeente, van die rijkdom en dat verlangen spreken de laatste verzen van Hooglied 2, waar we met de hulp van de Heere bij stil willen staan. We schrijven als thema boven de prediking: **De zalige geloofsbelijdenis van de bruid.** En in die belijdenis spreekt ze allereerst haar rijkdom uit. We vinden dat met name in vers 16: *Mijn Liefste is mijne, en ik ben Zijne, Die weidt onder de leliën.* Maar in deze belijdenis horen we ook een verlangen uitspreken. Dat is vers 17: *Totdat de dag aankomt en de schaduwen vlieden. Keer om, mijn Liefste, word Gij gelijk een ree of een welp der herten op de bergen van Bether.*

Het gaat dus vanmorgen over **de zalige geloofsbelijdenis van de bruid.** En daarin horen wij twee dingen: haar rijkdom en ten tweede haar verlangen.

1. Haar rijkdom

O, wat was het feest voor Sulamith toen, na een lange periode van wintertijd, Salomo weer bij haar kwam en vol liefde tot haar sprak: *Sta op, Mijn schone, Mijn vriendin, en kom.* En toen hij haar aarzelingen zag, ging het nog indringender klinken: *Toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen; want uw stem is zoet, en uw gedaante liefelijk.* Nee, toen kon Sulamith niet meer in haar kamer blijven zitten. Toen is ze opgestaan. En wat zal Sulamith anders gedaan hebben dan zich geworpen hebben in de armen van haar man Salomo? Wat zullen ze anders gedaan hebben dan elkaar omhelst en gekust hebben? O, het was alsof Salomo haar opnieuw in dat wijnhuis bracht, zoals het was op de dag van de bruiloft. En wat had Salomo toen gedaan op die bruiloftsdag? Hij had zijn koningsmantel om haar heen geslagen als bewijs van zijn liefde voor haar, maar ook als een teken: nu ben je voor altijd de mijne. Kijk, en dat wekt in het hart van Sulamith een wederliefde op. En ze heeft het getuigd: *Mijn Liefste is mijne.*

Gemeente, zoals Sulamith toen en daar in de heilsgeschiedenis haar man, koning Salomo, *Mijn Liefste* heeft genoemd, zo gaan ook degenen die zalig worden de Heere Jezus *Mijn Liefste* noemen. Wat wil die naam eigenlijk zeggen? Het is een van de namen van de Heere Jezus Christus. Het Hebreeuwse woord dat hier in onze tekst wordt gebruikt en vertaald is met 'Liefste', heeft meerdere betekenissen. We komen het op meerdere plaatsen in de Bijbel tegen. Het wordt bijvoorbeeld ook vertaald met het woordje 'oom'. In die betekenis komen we het tegen in het boek Esther, waar we lezen dat Mordechai de oom van Esther was. Een tweede betekenis vinden we in het boek Ruth, waar wordt gesproken over een bloedverwant die dan de losser zou zijn binnen de kring van een familie, zoals Boaz de losser is geweest van Ruth. Maar in het boek Hooglied komt dit woord meer dan dertig keer voor. De ene keer wordt het vertaald met 'Mijn Beminde', en de andere keer met 'Mijn Liefste'.

En wat wil dit woord nu zeggen? Wat wil deze naam nu uitdrukken? Wel, het wil de liefde uitdrukken in de overtreffende trap. Christus is de aller-allerliefste die er is. En dan is Hij in de eerste plaats de Liefste van de Vader. Daarom heeft de Heere God Zelf over Zijn Zoon gezegd: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelke Ik Mijn welbehagen heb.* Maar in onze tekst gaat het heel in het bijzonder om het feit dat Hij de Liefste van Zijn bruidskerk is. Vandaar dat er ook staat: *Mijn Liefste.* Dat is een hele tere naam, vindt u niet? En die tere naam spreekt eigenlijk van een tweevoudige liefde. Als de bruid zegt: *Mijn Liefste*, zegt ze allereerst: Ik heb liefde van Hem gekregen, ik heb liefde van Hem ervaren. En de keerzijde is dat, door de liefde die zij van de Bruidegom ervaren heeft, er wederliefde tot Hem kwam. Eigenlijk hoor ik hier achter die naam *Mijn Liefste* een getuigenis van de apostel Johannes. Hij heeft het geschreven in zijn eerste zendbrief: *Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.*

Daarom spreekt het eerste deel van vers 16 allereerst van de liefde van de Bruidegom. Kijk, en daar vloeit nu de liefde van de bruid tot de Bruidegom uit voort: *Mijn Liefste is mijne.* En dat is geloofstaal. Ik hoor de echo van deze woorden terug in Zondag 1 van de Heidelbergse Catechismus: dat ik met lichaam en ziel, beide in het leven en in het sterven, niet mijn, maar mijns getrouwen Zaligmakers Jezus Christus eigen ben. En dan komt het geheim: *Die met Zijn dierbaar bloed voor al mijn zonden betaald heeft.* En met dat dierbaar bloed mij tot Zijn eigendom gekocht heeft.

O ja, dat kan voor sommigen van degenen die de Heere vrezen een hele hoge en grote belijdenis zijn. Er kan nog zoveel onzekerheid leven in het hart van die uitziende zondaren, of dat bloed dat Jezus gestort heeft nu ook voor hem of voor haar is gestort. En toch zijn degenen die de Heere vrezen geen vreemden van die tere momenten dat het hart een ogenblik vervuld wordt met Zijn liefde, al missen ze de zekerheid. Maar als ze soms onder de prediking wel eens mogen horen van Hem en door het geloof een oog op Hem mogen slaan, dan zijn er weleens van die momenten dat

even de zondenlast niet meer wordt ervaren. Dan zijn er van die momenten dat even de benauwdheid weg is. En dat er een ogenblik is dat je niemand ziet dan Hem alleen en niemand hoort dan Hem alleen. Dan kan het hart wel eens zo aangeraakt worden, dan kan het hart wel eens zo vervuld worden met de liefde die daarvan uitgaat, dat het op de bodem van je hart begint te zingen, ondanks alles: *Mijn Liefste*. Want dan ervaar je zo dat je hart naar Hem uitgaat, van Wie je hoorde dat Hij Zijn bloed gegeven heeft en waarvan je voelt in je ziel: dat bloed heb ik nodig.

Ja, Christus heeft Zijn bloed gegeven. Christus heeft alles gedaan om een verloren mensenkind tot Zijn eigendom te kopen. En de bruid weet ervan. Daarom kan ze ook zeggen: *Ik ben Zijne*. Met andere woorden: ik ben Zijn bezit. En dat is toch zo'n groot wonder, gemeente, als de Heilige Geest dat geloof in je ziel gaat werken. En waarom is dat een groot wonder? Dan komen wij vanmorgen een ogenblik bij het bezit van de Heere Jezus terecht. Want wie zijn dat nu, die de Heere tot Zijn eigendom gekocht heeft? Wie zijn dat nu, die het hier op aarde gaan leren, eerst schuchter maar steeds zekerder: *Ik ben Zijne*?

Nou, daar heeft de Heere Jezus Zelf wat over gezegd toen Hij hier op aarde was. Hij heeft gezegd: *Die gezond zijn, die hebben den medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn. Ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaren tot bekering*. Dus dat bezit van de Heere Jezus zijn zondaren. En uit het ganse menselijk geslacht, uit het gevallen Adams geslacht, komen die mensen voort. Dat zijn mensen die door het werk van de Heilige Geest leren belijden: *Ik heb gedaan wat kwaad is in Uw ogen; dies ben ik, HEERE, Uw gramschap dubbel waardig*. Dat zijn mensen die met Paulus zeggen: *Ik ben de grootste der zondaren*. Dan is het voor hem een groot wonder geworden dat voor zulke mensen Christus gekomen is, en dat Christus zulke mensen tot Zijn eigendom gekocht heeft. Ik hoor het hem zeggen tot de gemeente in Rome, alsof zijn hart knapte toen hij het zei: *Christus is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven*. Dus Christus heeft door Zijn bloed goddelozen tot Zijn eigendom gekocht, om ze van een goddeloze een rechtvaardige te maken.

Zo heeft de bruid zichzelf ook leren kennen, gemeente. U weet nog wel dat ze hier in Hooglied 2, vanaf vers 3, aan het woord is en dat ze haar woorden richt tot de dochteren van Jeruzalem. Ook de laatste woorden van Hooglied 2 heeft ze tot die dochteren van Jeruzalem uitgesproken. Dat zijn diegenen die ook zo hoog opzien tegen haar belijdenis: *Mijn Liefste is mijne, en ik ben Zijne*. Laat me dan vanmorgen toch nog maar een keer uitleggen wie geestelijk nu die dochteren van Jeruzalem zijn. En dan laat ik het vanmorgen dominee Hellenbroek maar zeggen, waarvan ik u al meer heb verteld dat hij een prachtige verklaring op het boek Hooglied geschreven heeft. Hij zegt: het zijn degenen die nog niet zoveel geloofskennis van de Heere Jezus hebben gekregen en van hun staat voor God, maar evenwel hebben zij een eenvoudige begeerte naar Jezus en een hoogachting voor Gods kinderen. Hij noemt ze de ware gelovigen in wie het werk nog zwak is, dat werk van Gods Geest nog niet zo geoefend is.

En juist tegen diegenen gaat nu de bruid zeggen: weet je nu wie ik zelf ben? Ook al mag ik zeggen: *Mijn Liefste is mijne, en ik ben Zijne*, weet je wie ik nu zelf ben? Ze heeft het in hoofdstuk 1 al gezegd: *Ik ben zwart, gelijk de tenten van Kedar*. Weet je, jongens en meisjes, wat de bruid deed? Ze ging zichzelf, haar hart en haar leven vergelijken met de tentdoeken van Kedar. De tentdoeken van het nomadenvolk dat van plaats naar plaats reisde uit het gebied van Kedar. En die tentdoeken, die waren zwart van kleur. Door de felle zonnestralen van die oosterse zon waren die tentdoeken er niet mooier op geworden. Eigenlijk misten ze alle schoonheid. Ze haalden het niet bij de gordijnen van Salomo in zijn paleis, verre van dat. En zo zwart als die tentdoeken van Kedar waren, zo zwart, zegt de bruid tegen die dochteren van Jeruzalem, zo zwart ben ik in mijzelf,

zo ben ik door eigen schuld. Maar dat ik liefelijk geworden ben, komt niet door mijzelf. Dat heb ik aan mijn Salomo te danken.

En daarbij, dochteren van Jeruzalem, als ik terugdenk hoe het vroeger was: ik was straatarm, ik moest hard werken in de wijngaarden. Maar weet je wat voor mij nu zo'n wonder is geworden, dochteren van Jeruzalem? Zo'n arm, zwart meisje als ik was, wilde Salomo hebben tot zijn bezit. En dan klinkt het vanmorgen weer boven het boek Hooglied uit: meer dan Salomo is Christus.

O, zit hier vanmorgen een arme zondaar of zondares? Kun je nergens meer bij? Denk je dat het voor je niet meer kan? Hoor de dichter het zingen: *Nooddruftigen zal Hij verschonen, aan armen uit genade; Zijn hulpe ter verlossing tonen, Hij slaat hun zielen ga*. O, de bruidskerk van Christus bestaat niet uit de beste mensen. Maar die bruidskerk van Christus bestaat uit zondaren in zichzelf, die het geleerd hebben uit genade zalig te worden. Dat zijn nu zondaren die gaan ontdekken wat ze naar Gods gerechtigheid verdienen: dat is omkomen, om niet het bezit van die Bruidegom te worden, maar verloren te moeten gaan. Maar juist voor die mensen wordt het zo'n groot wonder dat vijanden met God worden verzoend en dat Christus zulke mensen tot Zijn bezit wil hebben.

Ja, daar hoorde die grote afgodendienaar Manasse bij, die een aanbidder was van vele beelden. Daar hoorde Petrus bij, die de Naam des Heeren zo gruwelijk heeft misbruikt. Daar hoorde Eutychus bij, die in het venster zat en onder de prediking in slaap viel, waarmee hij het vierde gebod overtrad. Daar hoorde die verloren zoon bij, die zijn vader en moeder zo onteerde. En wat dacht je van die moordenaar aan het kruis? Wat dacht je van Rachab, de hoer? Wat dacht je van Onesimus, die zoveel geld van zijn meester had gestolen? Wat dacht je van Sara, de vrouw van Abram, die een vals getuigenis uitsprak toen ze zei: ik ben de vrouw van Abram niet? Wat dacht je van David, die Bathseba begeerde en daarmee het tiende gebod overtrad? Dat zijn de bezittingen van Christus. Die mensen wilde Hij hebben tot Zijn bezit, allemaal overtreders van Gods heilige wet van zichzelf.

Daarom hoeft de grootste der zondaren in ons midden niet te wanhopen. Hij gaf Zijn leven voor goddelozen. Hij stortte Zijn borgbloed voor slechte mensen. Ja, dat zijn wel mensen die het gaan leren dat ze slecht zijn. Dat zijn mensen die gaan leren wat ons Avondmaalsformulier zo helder onder woorden brengt: *Aangezien wij ons leven buiten onszelf in Jezus Christus zoeken, zo bekennen wij daarmee dat wij midden in de dood liggen*. Wie ligt hier midden in de dood, geestelijk? Wat betekent dat? Dan zie je alleen maar gebreken bij jezelf. Dan zie je alleen maar ellende bij jezelf. Dan zie je alleen maar zonde, zonde, zonde bij jezelf. En als de Heere tot je komt en het je laat zien, dan kun je niet anders meer zeggen: zo is het, Heere, zo is het. Ik doe er niets van af. Maar op de bodem van je hart huilt het, weent het. En je zou zo graag willen dat het anders was.

En als je dan vanmorgen hoort: *Mijn Liefste is mijne*, al is dat zo groot, dan hoop ik zo dat je in dat woord *Liefste* iets gaat ontdekken dat je bewaart voor de wanhoop. Dat je in dat woord *Liefste* iets gaat ontdekken: *Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven*. Zodat je in beginsel en steeds meer en meer de rijkdom gaat ontdekken van die tere naam: *Mijn Liefste*. En dat kan geen mens je geven, dat kun je zelf niet bewerken, maar het is die Heere Die dat Zelf schenkt. Want de bruid zegt het verder: *Hij weidt onder de leliën*. En Hij zorgt ervoor dat de gemeenschap met Hem gekend en ervaren wordt.

Mag ik u nog heel even herinneren aan een eerdere preek over dit hoofdstuk, toen het ook ging over het woordje 'weiden'? Weet u nog wat dat ook kon betekenen vanuit het Hebreeuws? Het zoeken van vriendschap, het zoeken van vereniging. Alles gaat van Hem uit: Hij zoekt het verlorene,

Hij weidt Zijn kudde. En komt dat niet helder openbaar in die overbekende gelijkenis dat de Goede Herder het verloren schaap zoekt? Ja, jongens en meisjes, toen die Herder aan het einde van de dag terugkwam bij de schaapskooi en hij ging zijn schapen tellen, toen kwam hij niet verder dan 99 en hij had er 100. Hij was er één kwijt. En weet je wat die Herder dan niet doet? Die zegt niet: ach, nou ja, die ene. Nee, nee, nee. Die ene is Hem zoveel waard. Het is Zijn bezit. En dan zie je die Herder alles ervoor over hebben, terwijl de zon ondergegaan is en het nacht geworden is, om die ene, die ene te zoeken.

En zo is de Heere Jezus Christus ook vandaag nog bezig om het verlorene te zoeken. Dat is een mensenkind dat ten dode is opgeschreven, dat niets meer heeft, dat een en al dood is in geestelijke zin. En Hij weet precies waar die zich bevinden. Hij weet precies waar Hij ze zoeken moet. En Hij blijft zoeken. Hij blijft komen tot het Zijn tijd is om zo'n verlorene op te rapen uit zijn verlorenheid, uit de diepten van zijn schuld, om het op Zijn sterke schouders te dragen naar Zijn stal. Kijk, dat ligt ook verklaard in die woorden: *in het weiden onder de leliën*. Dat eenzijdige werk van Hem: Hij zoekt het verlorene om in gemeenschap met dat verlorene te komen.

Maar dat woordje 'weiden' zegt nog meer dan alleen dat. Eigenlijk omschrijft het het hele herdersleven. En juist dat woordje 'weiden' laat zien welk een werk die Goede Herder besteedt aan allen die Hij opgezocht heeft. Want als de nacht voorbij was en de zon weer opkwam, dan ging de Herder naar de stal. En hij ging staan in de deur van de stal en hij riep al zijn schapen bij name. En de schapen kenden en herkenden zijn stem. En dan trok hij eropuit door de dalen, over de bergen, op zoek naar de grazige weiden, waar hij zijn kudde van voedsel kon voorzien. Hij bracht ze aan de stille wateren om ze te laten drinken van het water. Hij liet ze liggen in het gras om te herkauwen. En als dan de zon weer onderging, bracht hij de kudde weer in zijn stal. Hij ging alle schapen na of ze verwondingen hadden opgelopen. Hij verzorgde schaapje voor schaapje, lammetje voor lammetje. En wat allen nodig hadden, gaf hij; hij verkwikte hen.

En als hij dan weer terugging naar de stal terwijl de zon onder begon te gaan, dan gebeurde het wel dat hij tussen de steile rotsen door moest, waar het donker geworden was, waar de schaduwen van de dood kwamen. Terwijl de schapen de Herder niet meer zagen, tikte hij met zijn staf op de grond, zodat ze hem hoorden en zij volgden hem door die donkere schaduwen heen en Hij bracht ze weer in de stal. En zoals het in het herdersleven gaat, dag en nacht zich afwisselen, hoe na een donkere nacht de lichtende dag weer kwam, zo gaat het nu ook in het geloofsleven.

Want wie op de school van vrije genade gekomen is, in de weg van de wedergeboorte, die gaat ervaren dat er geestelijke nachten zijn, maar er ook geestelijke dagen komen. En de ene keer wandelen ze in de duisternissen en hebben ze geen licht, en het andere moment worden ze weer geweid in de grazige weide van het Woord, waar de leliën groeien, waar ze onderwezen en vertroost worden. Ja, dat zijn soms van die onvergetelijke momenten, waar de liefde van Christus zeer sterk ervaren wordt, zodat er iets ervaren wordt van wat de bruid hier zegt: *Mijn Liefste is mijne, en ik ben Zijne*.

Maar het kan ook zo weer weg zijn. Het geloofsleven is een leven van op en neer, van licht en duisternis. Zo mag je drinken van het water des levens om niet, en zo kan het zijn dat je hart als een land is dat door en mat van droogte brandt en waar niemand lavenis kan krijgen. Toch valt dat allemaal onder de leiding van die Goede Herder in het leven van Zijn kudde. Nee, Zijn schapen staan niet altijd op de toppen van het geloofsleven. Soms moeten ze zelfs weleens door de diepe dalen heen. Hoe zeiden Gods kinderen dat vroeger ook alweer, met zo'n bekende uitdrukking die ook vandaag nog steeds waar is, en Gods kinderen zullen het bijvallen vanmorgen: die genade van

de Heere die Hij geeft, die is inderdaad zo genoten, maar het is ook weer zo toegesloten. En zo gaat dat.

2. Haar verlangen

Zo blijkt uit het slot van Hooglied 2: *Totdat*. Het zal dus niet altijd zo zijn. Er komt eens verandering. *Totdat de dag aankomt en de schaduwen vlieden*. En juist in die laatste woorden horen wij een sterk verlangen van de bruid naar dat moment. Dat brengt ons bij onze tweede gedachte: haar verlangen.

Zo begint vers 17: *Totdat de dag aankomt en de schaduwen vlieden*. Er staat een woord in de grondtekst dat doet denken aan blazen: *totdat de dag aanblaast*, gaat ademen, en alles wat niet bij de dag hoort, maar bij de nacht, als het ware weggeblazen wordt, zodat de schaduwen gaan verdwijnen. Er komt een dag. Er komt een eeuwige dag, die komt tot leven, die wordt geboren als alle schaduwen, die de gemeenschap met de Heere Jezus in de weg staan en verstoren, voorbij zullen zijn, en dan voorgoed voorbij zullen zijn.

En die dag komt voor de ganse kerk van de Heere. Een dag waarop ze altijd bij de Heere mogen zijn. Een dag waarop nooit meer de gemeenschap met Hem verstoord zal worden. Een dag waar niet meer sprake is van een komende en gaande Jezus, maar een dag waarop een storeloze gemeenschap zal aanvangen, die tot in alle eeuwigheid zal duren. En nu zijn er momenten in het leven van Gods kinderen dat ze naar die dag verlangen. Weet u hoe dat komt? Om twee oorzaken. Allereerst kennen ze in dit leven die zalige momenten dat ze door het geloof Hem mogen zien, tot Hem mogen vluchten, Zijn liefde mogen ervaren, Zijn gemeenschap mogen proeven als voorsmaken van het hemelleven. Dat is de eerste oorzaak waardoor ze verlangen om bij Hem te zijn.

Maar er is nog iets. Want dat is wel duidelijk geworden in de preek van vanmorgen: dat is niet altijd zo. Er komen ook weer van die donkere dagen, van die nachten, van schaduwen, zoals onze tekst daarvan spreekt. En juist in die momenten gaat het leven in het hart, terugkijkend op die goede tijden: *Och, werd ik derwaarts weer geleid*. Want wat een schaduwen kunnen er soms niet zijn.

Thomas Boston schrijft in een preek over deze woorden over de nachttijd, dat zijn de schaduwen. Ja, in zo'n tijd worden wij wel geboren. Want als wij van nature geboren worden, is het nog nacht, dan is het duisternis. Paulus schrijft aan de gemeente van Efeze: *Gij waart eertijds duisternis*. En dat blijkt uit verschillende dingen. Ons verstand is verduisterd. In ons hart is het een en al donkerheid vanwege de zonde. En onze wil is verduisterd. We doen niet wat God wil. Maar wat een wonder dat de Heere daar nu raad mee weet. Wat Hij in de schepping deed, doet Hij ook nog in de herschepping. Toen de aarde woest en ledig was en er alleen nog maar duisternis op de aarde was, was daar dat machtswoord van het Woord des Heeren, van de Zoon van God: *Er zij licht*, en het was er. En zo kan de Heere het licht maken in de duisternis van ons bestaan, in dat schaduwachtige bestaan waarin wij geboren worden.

Maar na ontvangen genade gaan Gods kinderen ook van die nachttijden ontdekken, van die schaduwen die soms zo de overhand kunnen hebben als het gaat om de gemeenschap met Hem. Dan denk ik bijvoorbeeld aan geestelijke onkunde, zodat er een stilstand komt in het geestelijke leven. De schaduw van het ongeloof kan zomaar het licht van het geloof overschaduwen. En wat dacht je van die inwonende neigingen tot het kwade, die opkomen uit de oude mens? En dan die verschrikkelijke verzoeking van de duivel, de verleidingen van de wereld, ja, zelfs de beproevingen die de Heere zendt in het leven van een mensenkind. Die kunnen soms helemaal verkeerd vallen in ons zondige vlees, zodat er een opstand komt tegen God en we het niet eens

zijn en we niet kunnen berusten in Gods beleid. En dan die schaduwen van biddeloosheid, geestelijke luiheid, ongehoorzaamheid, zwakheid om tegen die doodsvijanden te strijden. En wat dacht je van de schaduw van de moedeloosheid? Wat dacht je van de schaduw van de wanhoop, die ook soms de kop op kan steken? En niet te vergeten de schaduw van de dood. Ja, zo zijn er wat schaduwen die over het leven van een kind van God kunnen gaan en die het alles zo donker kunnen maken.

Maar hoor wat de bruid nu getuigt: *De schaduwen zullen vlieden*, totaal verdwijnen, als de grote dag aanbreekt en de Heere Zijn volk komt halen om ze eeuwig thuis te brengen. *Totdat de dag aankomt*. Ja, dat kan de dag van je sterven zijn. Maar heel in het bijzonder wordt hier in deze woorden, zo zeggen alle verklaarders, de dag van de wederkomst bedoeld. En wat kan dat soms een troost zijn voor degenen die de Heere vrezen, die zelf midden in de dood liggen, maar wiens hart schreeuwt tot God, tot Christus, om te horen dat er een tijd komt dat alle schaduwen zullen vlieden. Dat geeft te midden van die schaduwen weleens hoop en verwachting, zodat je kan zingen: *Hoopt op den HEERE, gij vromen; Is Israël in nood, Er zal verlossing komen; Zijn goedheid is zeer groot*.

Wat zal dat zijn, kind van God in ons midden, om eeuwig bij je Liefste te zijn en in uw Liefste de Vader te mogen aanschouwen zoals Hij is, door de Heilige Geest? Dat zal met recht een lichte dag zijn zonder enige duisternis. *Aldaar zal geen nacht zijn, want de HEERE verlicht hen*. Het zal een zeer stille dag zijn zonder enige storm, want *God zal alle tranen van hun ogen afwissen. De dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn*. Het zal ook een dag van grote blijdschap zijn, want *degenen die hier op aarde met tranen zaaien, zullen straks met gejuich maaïen*. Het zal ook een eeuwige dag zijn, altijd met de Heere.

Gemeente, waar gaat je reis heen? Kinderen, jongelui, ouderen, er wacht een bestemming na uw sterven. Maar welke bestemming? Het zijn er maar twee: die eeuwige heerlijkheid of de eeuwige rampzaligheid. O, word er toch werkzaam mee. Want het gemis van dit troostvolle verlangen, wat de bruid kende, zal straks een eeuwige nacht baren. O, er zijn mensen, bij wie dit verlangen in beginsel geboren is, die zullen inderdaad werkzaam worden, ook met die toekomst die wacht. En dat blijkt duidelijk uit het slot van onze tekst, vers 17: *Keer om, mijn Liefste, en word Gij gelijk een ree of een welp der herten op de bergen van Bether*.

Wij moeten die tekst goed lezen. Als de bruid zegt: *Keer om*, dan betekent dat niet: kom terug, of kom bij mij. Dat hoeft de bruid niet te zeggen, want de Bruidegom is teruggekeerd. Dat hebben we overdacht. Hij is gekomen voor het venster, Hij heeft daar geroepen, en ze zijn weer samen verenigd. Dus dat woordje *Keer om* betekent niet: komt U alstublieft tot mij, of kom terug. Maar wat dan wel? Ik ga het proberen duidelijk te maken.

Denk ik even aan de Heere Jezus Zelf. We weten allemaal dat Hij Zijn discipelen ging voorbereiden op Zijn hemelvaart. Hij zou weggaan, maar Hij zal ze geen wezen laten. Hij zal terugkomen. En zolang ze hier op aarde zijn, zullen ze geleid worden door de Heilige Geest, Die Hij zal uitstorten. Maar er komt een moment dat ze ook zullen zijn waar de Heere is. Dat heeft de Heere Zelf beloofd. Ik denk aan die overbekende woorden uit Johannes 14: *In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden. En wanneer Ik heengegaan zal zijn, en u plaats bereid zal hebben, zo kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben*.

En dat laatste wekt bij Gods kinderen bij tijden een verlangen, dat ze zeggen: *Ik wens wel ontbonden te zijn en met Christus te wezen*. Dat betekent heel eenvoudig: nu is de Heere Jezus hierboven in de hemel, en ik verlang ook om daar te zijn. Ja, dat ze met Hem mee willen gaan naar

de plaats waar Hij is. En dat betekenen de woordjes *Keer om*. Alsof de bruid zegt: Heere, als U nu weer omkeert en teruggaat naar de bergen, naar de plaats waar U vandaan gekomen bent, wilt U mij dan meenemen, opdat ik mag zijn waar U bent? Dat betekenen die woorden: *Keer om*.

En soms kan een kind van God dat weleens met heel veel verlangen uitspreken, dat ze zeggen, zoals we bijvoorbeeld in hoofdstuk 8 van Hooglied tegenkomen: *Kom haastiglijk, kom mij halen, Heere Jezus, want ik wil zijn waar U bent*. En die haast, waar dan de bruid van spreekt, zit ook opgesloten in dat beeld wat ze in onze tekst gebruikt, van die reeën en die welpen der herten op de bergen. Zoals die reeën snel en behendig kunnen springen en zoals die jonge hertjes vrolijk kunnen huppelen en met een snelheid kunnen komen, zo moet die Bruidegom snel komen en mij meenemen om te zijn waar Hij is.

Dan kan de bruid zichzelf niet brengen, dat is zich goed bewust. Dus als haar Bruidegom weer weg zal gaan en er liggen weer zoveel bergen tussen Hem en haar, weet ze zelf ook niet hoe ze bij Hem moet komen. Maar als Hij dan weer weggaat, neem haar dan alsjeblieft mee. Want ook hier, aan het slot van Hooglied 2, spreekt ze weer van die bergen, waar ze al eerder ook over gehad heeft: bergen en heuvelen. En dan spreekt ze op een heel bijzondere wijze tenslotte over die bergen. Ze zegt: *Komt U op de bergen van Bether*. Weet je wat dat betekent, gemeente? Bether betekent scheiding.

O, die bruid denkt: als Hij nu weer weggaat en er rijzen weer bergen tussen Hem en mij op, maken die bergen weer zo'n scheiding, dat wil ik niet meer. Ik wil altijd bij Hem zijn. En daarom zegt ze: *Komt U dan op die bergen van Bether*, zorg U er dan toch voor dat er nooit geen scheidingen meer zijn, om nu altijd bij U te mogen zijn. En, gemeente, dat komt, omdat Christus alle scheidingen die er waren heeft weggenomen.

En dan kom ik bij een hele rijke vertroosting in die enkele woordjes: *Bergen van Bether*. Ik zei het al, het betekent heel letterlijk bergen van scheiding. Maar dat woordje Bether, die naam Bether, is afgeleid van een Hebreeuws werkwoord dat betekent: in tweeën snijden. Weet je waar je dat werkwoord tegenkomt, exact ditzelfde werkwoord, in tweeën snijden, bij die verbondssluiting tussen God en Abram, met die dieren, weet u wel, die hij doormidden moest snijden. Toen dat bloed vloeide en een bloedpad ontstond tussen de Heere en Abram, waarover de Heere tot Abram kwam.

En met die gedachte moet u nu eens gaan mediteren over die uitdrukking: *op de bergen van Bether*. Daar worden alle scheidingen weggenomen. Want dat woordje Bether, dat brengt ons bij de heuvel Golgotha. Daar heeft Christus Zijn offer gebracht. Daar werd Hij tot zonde gemaakt en heeft het God behaagd Hem te verbrijzelen. Toen werd Zijn lichaam als het ware gescheurd, verwond, om dat dierbare bloed te laten vloeien, waardoor alle scheidingen worden weggenomen tussen God en een zondaar, zodat er in plaats van bergen van zonde en schuld een bloedpad komt tot de troon van Gods genade.

Kijk, dat is de enige grond waarom straks een storingsloze gemeenschap zal overblijven tussen de Drie-enige God en Zijn kerk. O, laten wij met deze diepe gedachte, die opkomt uit dat woordje Bether, van dat verlangen van de bruid, ons gebed maken, een pleitend gebed, pleitend op het bloed van Christus: *Keer om, mijn Liefste, op de bergen van Bether*, en neem mij toch mee op grond van Uw bloed. Want U hebt het gezegd: *Niemand kan tot den Vader komen, dan door Mij*.

En dat gebed wordt op Gods tijd verhoord voor allen die Zijn verschijning hebben liefgehad. En straks zal het zijn: *Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams*.

Amen.